

Sygn. akt XI W 6305/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 i 25 marca 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **P. H.**

synowi M. i M. z domu Z.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 8 marca 2013 roku około godz. 13:30 w W., idąc ulicą (...) od strony Pl. (...) w kierunku ulicy (...) i przechodząc przez ulicę (...), naruszył zasady przewidziane w § 98 ust. 2 pkt 2 RMI oraz SWiA, przez to, że nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i przeszedł przez jezdnię podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z § 98 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

I. obwinionego P. H. - w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w dniu 8 marca 2013 roku około godz. 13:30 w W., idąc ulicą (...) od strony Pl. (...) w kierunku ulicy (...) i przechodząc przez ulicę (...), nie zastosował się do sygnału drogowego - przeszedł przez jezdnię podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu, który to czyn kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 6305/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 marca 2013 roku około godziny 13.30 obwiniony P. H. szedł chodnikiem ulicy (...) od Placu (...) w kierunku ulicy (...) w W.. Gdy doszedł do skrzyżowania z ulicą (...), dla jego kierunku ruchu sygnalizator uliczny S-5 nadawał czerwony sygnał świetlny, który oznacza zakaz wejścia na przejście. Obwiniony nie zastosował się do tego sygnału drogowego – wszedł na przejście, gdy nadawany był sygnał czerwony i przeszedł na drugą stronę jezdni.

Powyższe zachowanie obwinionego obserwowali patrolujący ten obszar miasta samochodem służbowym funkcjonariusze Policji: M. J. i P. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- ***zeznania świadków: M. J. (k. 47-48, 4), P. W. (k. 48);***
- ***częściowo wyjaśnienia obwinionego P. H. (k. 47);***
- ***notatkę urzędową (k. 1).***

Obwiniony P. H. ***nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w momencie gdy wchodził na przejście, paliło się światło zielone, a gdy schodził z przejścia, paliło się światło czerwone***

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego P. H. w toku niniejszego postępowania zasługują na uznanie ich za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim przyznaje on fakt przechodzenia przez przedmiotowe przejście dla pieszych.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których wskazał on, że w momencie jego wejścia sygnalizator uliczny nadawał światło zielone (zezwalające na wejście na przejście dla pieszych). Wyjaśnienia te stanowią jedynie przyjętą przez obwinionego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu

o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy

i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Wersja prezentowana przez obwinionego stoi w sprzeczności z zeznaniami świadków M. J. (k. 47-48, 4) i P. W. (k. 48) - funkcjonariuszy Policji, który w dniu i miejscu zdarzenia pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym, obserwując bezpośrednio zachowanie obwinionego. Zeznania tych świadków są jasne, logiczne, pełne i wzajemnie ze sobą korelujące. Znajdują nadto potwierdzenie w treści notatki urzędowej, sporządzonej przez świadka M. J. w dniu zdarzenia. Świadkowie ci są funkcjonariuszami Policji, osobami zupełnie obcymi dla obwinionego i obiektywnymi. Nie mają żadnego interesu, żeby obwinionego obciążać zeznaniami o wykroczenie, którego ten nie popełnił. Zeznania tychże świadków nie budzą żadnych wątpliwości. Obaj funkcjonariusze zeznali, że obwiniony wszedł na przejście, gdy nadawany był sygnał czerwony. Pamiętali nawet taki charakterystyczny szczegół, że obwiniony na miejscu nie negocwał sprawstwa, a jedynie twierdził, że jest ciekawy jak wygląda procedura sądowa (w razie nieprzyjęcia mandatu).

Sąd obdarzył wiarą notatkę urzędową z k. 1 w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia sprawstwa obwinionego zarzucanego mu wykroczenia. Jak już wyżej wskazano, jej treść koresponduje z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków. Sąd uznał nadto za wiarygodne ujawnione w toku rozprawy dokumenty w postaci danych o karalności (k. 40, 41). Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany obwinionemu pod kątem ustawowych znamion wykroczenia, które tenże obwiniony popełnił.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do sygnału drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego i – wchodząc na przejście - przeszedł przez jezdnię podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego przez sygnalizator uliczny S-5. Zgodnie z przepisem § 98 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.) – czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-5 oznacza zakaz wejścia na przejście. Obwiniony nie zastosował się do tego sygnału drogowego i wszedł na przejście, przechodząc przez jezdnię.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony

w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi

w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak

i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu P. H., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny. Jednakże mieć należy na uwadze, że skutkiem zachowania obwinionego mogło być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym - nie tylko bezpieczeństwa samego obwinionego, ale innych uczestników ruchu w tym miejscu, w szczególności kierowców pojazdów. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością łagodzącą jest niekaralność obwinionego za przestępstwa i wykroczenia drogowe (k. 40, 41).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 złotych, a więc bliska dolnej granicy wymiaru, jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania w kwocie 100 zł, tj. zryczałtowane wydatki postępowania - 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Uiszczenie

przez obwinionego kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych (oświadczenie co do sytuacji majątkowej - k. 46).